

Lossepladsen
Milpillas ved byen
Cuernavaca i Mexico:
Affaldssamlere
Chupacabra er død,
og man venter på, at
han bliver begravet.

Drengen Ivan leger, før næste lastbil med affald kommer.

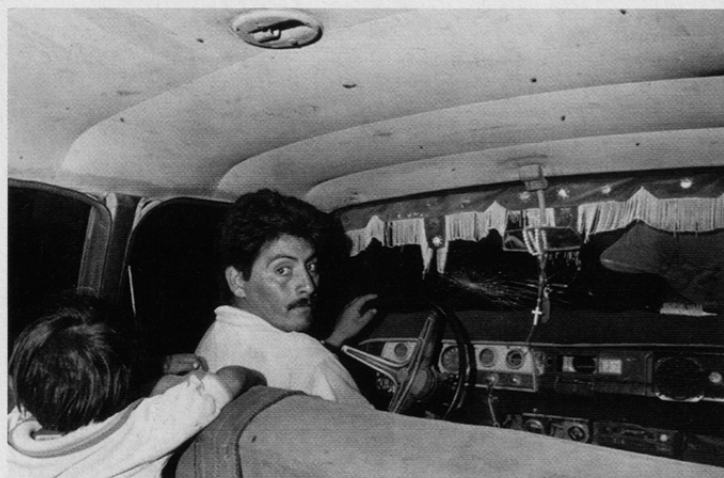
STEDET HVOR ALT KAN BRUGES

Gennemsnitsalderen blandt skraldsamlere på lossepladsen Milpillas syd for Mexico City er 39 år. I hele Mexico er den 67 år

TEKST STEFAN JONSSON FOTO JOHAN SUNDGREN

Juan-Carlos og Anselmo på vej hjem efter en lang dag på Milpillas.

Drengene Sergio og Juan leger på lossepladsen.

Guajolote ved Don Chaquetíns og Doña Paulinas seng. En guajolote ligner en krydsning mellem en fasan, en høne og en kalkun.

Rafael, Andrés, Abraham, Flaco, Delfino, Joaquín, Inés og Rey sidder i en lastbil og drikker gravøl inden Chupacabras begravelse.

Elizabeth bader i floden Amacuzac en solrig søndag eftermiddag.

En hund ved parasollen, hvor skraldsamlerne holder pauser fra den stærke sol.

Doña Paulina har arbejdet på forskellige lossepladser i Mexico i hele sit liv. Hun er mor til Anselmo, Leonisia og Elizabeth.

– Det er mit arbejde, og det holder jeg meget af.

LEONISIA CRUZ, 21 ÅR.

– **KLOKKEN SVV OM MORGENEN** står jeg op, tager tøjet på og vandrer derefter op til lossepladsen. Mit arbejde består i at indsamle og genbruge det affald, der kommer til lossepladsen.

Leonisia Cruz er 21 år og arbejder som skraldsamler på lossepladsen Milpillas ved byen Cuernavaca syd for Mexico City.

– Jeg ankommer, tager min samlerpose og tager handskerne på. Derefter går jeg hen til den første bil, der kommer, og venter på, at den skal losse, så jeg kan gå i gang med at arbejde. Pose efter pose samles og sorteres. Glas, papir, blik, aluminium og bly. Vi sælger alle metaller, vi samler. Aluminium giver fire pesos (1 peso = 50 øre, red.), kobber seks pesos, bronze fem pesos og det, der betales mindst for, det er blik, som giver 15 centavos per kilo. For fem kuglepennene får man en peso. 50 kyllinger bliver solgt for 15 pesos. Vi samler også tøj, sko, apparater som strygejern og køkkenmaskiner, flasker og parfumer. Hvis jeg finder parfumeflasker fra Carolina Herrera, får jeg 30 pesos per flaske, men de kommer sjældent. For en Fahrenheit-flaske får jeg 15 pesos. Det er mit arbejde, og det holder jeg meget af. Det giver mig mad og gør, at jeg kan leve videre.

Det anslås, at mere end to procent af befolkningen i udviklingslandene lever af at samle skrald. Disse mennesker tilhører samfundets absolutte bund, og de skaber ofte deres eget netværk uden om det egentlige samfund. Et par hundrede af dem arbejder på Milpillas.

Tidligere boede familierne lige oven på lossepladsen, men efterhånden er der vokset en slumby op ved siden af den 500 x 500 meter store losseplads. Husene er bygget af materialer fra pladsen: Træ, pap, plast.

Nogle arbejder om natten, men det er bedst at være på pladsen om dagen, selvom det er kvælende varmt, for der kommer skraldet. Pose efter pose bliver minutiøst gennemgået. Nogle bruger hænderne, andre en pind eller en krog til at få fat i skraldet med. Det, der kan genanvendes, smides op i såkaldte costal – plastiksække af den type, man pakker grøntsager i. Man ved aldrig, hvad der gemmer sig i poserne, det kan være alt fra aborterede børn og ligdele til kemikalier. Men det sker også, at der pludselig ligger noget af meget stor værdi. En amerikansk dollar, for eksempel.

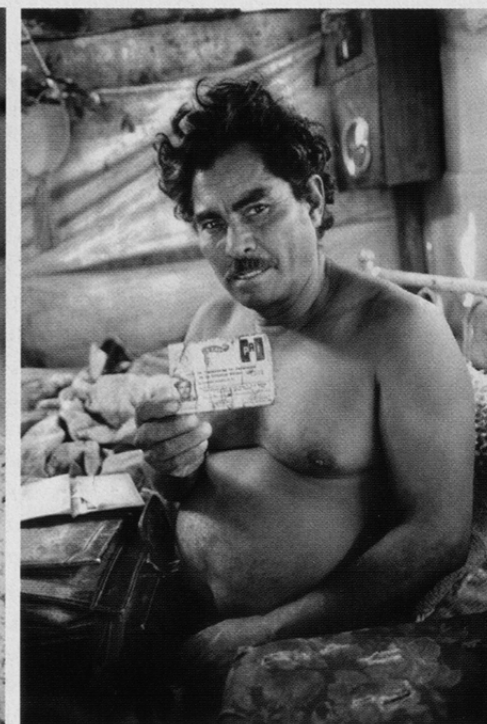
Skraldsamlerne samler hele ugen og hele året – også i den regnfulde periode fra juli til oktober. Dagen begynder klokken syv om morgenen og slutter, når mørket falder på ved 19-tiden. De yngste på pladsen er fem år – de ældste 80, og det er et hårdt liv at være skraldsamler. Den gennemsnitlige levealder blandt Mexico Citys skraldsamlere er 39 år, mod 67 år for nationen som helhed. Hvert tredje barn dør, før det er fyldt et år. Kolera, dysenteri, tuberkulose, miltbrand og andre sygdomme hærger blandt los pepenadores, som de kaldes på spansk.

En vagabond i Cuernavaca, byen, der ligger i nærheden af lossepladsen.

Leonisia Cruz, 21 år gammel og erfaren skraldsamler på Milpillas.

Don Chaquetín med partikortet.

Pedro pløjer affaldsbunker igennem en nat.

Kolera, dysenteri, tuberkulose, miltbrand og andre sygdomme hærger blandt los pepenadores.

En tlacuache er en mexicansk gnaver, der minder om en rotte. Dem er der mange af på Milpillas.

Leonisia Cruz får seks pesos per kilo kobber, hun samler sammen. Mellemanden, som køber hendes kobber, sælger materialet videre til industrien for i gennemsnit fire gange så meget, 24 pesos. Men der er kræfter i gang for at højne levevilkårene for mennesker som Leonisia Cruz. For skrald er en kæmpe samfundsressource, hvis man behandler det fornuftigt.

I Mexico og resten af Latinamerika begynder skraldsamlerne at organisere sig i kooperativer, for sammen er de stærkere og kan få mere for deres skrald. I Porto Alegre i Brasilien håndterer kooperativerne fire femtedele af al genbrug, og det til en betydeligt lavere pris, end byen betalte før. I Colombia har

den frivillige organisation Fundación Social dannet en national organisation for indsamling og genbrug af affald. Hundredevis af kooperativer sælger årligt 300.000 tons genbrugsmaterialer til industrien. Den mest succesrige organisation, Cooperativa Recuperar i Medellín, har cirka tusind medlemmer. De tjener langt mere end mindstelønnen i landet, er tilknyttet sundhedsvæsenet, kan tegne billige forsikringer og søge stipendier, så de kan uddanne sig. Kooperativet sørger for en del af egnens indsamling af affald og genbrug, og det driver desuden en genbrugsfabrik. Hvem ved? Måske bliver det en dag virkelighed for Leonisia og hendes kolleger på Milpillas.

I tre år holdt den svenske fotograf Johan Sundgren til på Milpillas og tog billeder af los pepenadores. Hans billeder blev udstillet på Museo Nacional de Culturas Populares i Mexico City og fik en enorm opmærksomhed i mexicansk presse, fjernsyn og radio. Meget få fotografer havde tidligere interesseret sig for skraldsamlernes liv. ●